

Milí spoluobčania, priatelia, rodáci,

dostáva sa Vám do rúk prvé tohtoročné a celkom druhé číslo obnoveného obecného periodika RADVES, ktoré vychádza každý štvrtok. S radosťou zisťujeme, že prvé číslo sa stretlo s priaznivou odozvou od Vás občanov, čo nás nielen zaväzuje, ale i nesmierne teší a dodáva tvorivú silu do ďalšej práce. Ďakujeme všetkým prispievateľom a v budúcnosti radi uvítame i ďalšie Vaše príspevky, pripomienky, podnety a návrhy.

Vaša redakcia

Milí priatelia – milí rodáci.

Som veľmi rád, že som bol starostom našej obce oslovený, aby som sa k vám i týmto spôsobom prihovril. Veľmi rád prichádzam medzi vás, často myslím v modlitbách i vo svätých omšiach na vás i vaše rodiny.

Blížia sa najväčšie cirkevné sviatky – Veľkonočné, teda dovoľte mi pár slovami – myšlienkami vás pozdraviť. Pred rokmi rúcali v Paríži na jednej ulici starý dom. Nečakane objavili poklad – zlaté dukáty z čias Ľudovíta XV. Ich hodnota bola veľká. Koľko biednych ľudí žilo medzi týmito chudobnými múrmi a zomierali na úbohom slámniku a nikto z nich netušil, aké veľké bohatstvo sa skrývalo blízko nich. Prežívali sme pôstne obdobie v ktorom máme hlbšie a vnútornejšie pochopiť adventné slová Sv. Jána Krstiteľa – Uprostred vás je niekto koho nepoznáte – pripravte mu cestu aby ste mohli objaviť veľké duchovné bohatstvo – bohatstvo viery, nádeje a lásky.

Narodenie Pána Ježiša anjel oznamuje slovami „ Zvestujem vám veľkú radosť ... “.

Pri Zmŕtvychvstání Pána Ježiša dvaja muži v žiarivom odevu povzbudívali slovami hovoria: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi...“ . V tomto

duchu povzbudzuje sv. Pavol Kolosanom, ale i našim ľuďmi dnešnej doby: „ Bratia ak ste s Kristom vstali zmŕtvych, hľadajte čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha, myslieť na to čo je hore.“

Myslieť na to čo je hore, neznamená zabudnúť žiť na zemi, ale znamená žiť s Kristom v nádeji – aj keď niekedy tá naša viera je privalená kameňom – kameňom bolestnej straty strachu, zabudnutia, zrady, nevšímavosti.

Tu sa deje vždy ten najväčší zázrak, ako kedysi pri Ježišom hrobe. Kto nám odvalí kameň? Kameňa niet – je tu svetlo, nová nádej zhora, ktorá dáva silu žiť dole.

Nestratiť nádej:

ani vtedy – keď duša stená pod ťarchou hriechu
ani vtedy – keď strácame najbližšiu osobu
ani vtedy – keď sa nenaplnili všetky naše životné túžby

ani vtedy – keď rodičia vynaložili maximálne úsilie pre svoje deti a nedostane sa im ani kúsok vďačnosti

ani vtedy – keď človek stráca zdravie, silu a smrť mu berie z rúk čo tak veľmi mal rád.

A to práve preto, lebo Kristus svojim zmŕtvych-

vstaním posvätil nádej i pre tú najbolestnejšiu chvíľu nášho života – ba dokonca až za hranice nášho života. To je dar viery, nádeje, lásky i sily, aby sme vedeli i v dnešnom svete pochopiť vieru ako dar a duchovné bohatstvo blízko nás a tak oprávnené mohli spievať to radosť veľkonočné ALLELUJA.

Modlím sa za vás rodičia, aby ste pre vaše deti v ich živote nezabudli na to najdôležitejšie – viera v Boha.

Modlím sa za vás mládež, deti pochopte tento dar viery nie ako povinnosť, ani tradíciu, ale ako Božie obdarovanie pre vašu šťastnejšiu budúcnosť.

Modlím sa za vás chorí, zostarnutí – o silu pochopiť kríž.

A tak všetkým chcem pripomenúť, že ten najdôležitejší stmelujúci článok našich rodín, manželstiev je Zmŕtvychvstání Kristus. Nezomrel ale žije! Práve tak žije a reálna nádej na riešenie všetkých problémov života, ktorú ti Boh i v dnešnej dobe ponúka.

Všetkým vám prajem požeňnané a radosť veľkonočné sviatky. Radosť a pokoj vám – vašim rodinám, vašim duchovným otcom i celej našej radošovskej farnosti.

Váš rodák Felix Mikúla farár v Stupave

Okienko do knižnice.

Dnešný spôsob života je málo prajúci knihám a detskému čítaniu, knihy súperia s mnohými akčnými lákadlami od bezduchého vysedávania pred televíznou obrazovkou až k počítačovým hrám.

Výskumy detského čítania zaznamenávajú alarmujúce výsledky a odborníci sú bezradní nad budúcnosťou rozvoja detských čitateľských návykov. Jednou z možností ako von zo začarovaného kruhu je osobný príklad. V rodinách, kde čítajú rodičia, deti nemávajú závažné problémy s čítaním.

Je dobré ukázať deťom cestu, že čítanie je veľké dobrodružstvo.

Noc s Andersenom je úspešné medzinárodné podujatie, ktoré má prispieť k rozvoju detského čítania nenásilnou hrovou formou a strávením celej noci v knižnici. Do tohto rozprávkového nocovania, ktorého 12. ročník sa konal v tomto roku, sa zapojilo 30. marca 2012 - 1 140 knižníc a škôl na Slovensku, v Čechách, Poľsku, ale i v Londýne, Ženeve, Paríži a Odesa, čo je asi 60 000 prihlásených účastníkov.

V knižnici v Radošovciach nás bolo v túto čarovnú noc 23 účastníkov a zasadili sme strom

Rozprávkovník, na ktorý sme rozvešali svoje tajné želania. Okrem toho sme súťažili, hrali sa a samozrejme spoločne čítali. Tiež sme vytvorili spoločnými silami báseň, zatancovali si a nakoniec sa uložili na spánok medzi police s knihami. Boli sme veľmi zvedaví, či v noci ožívajú rozprávkové postavy a hrdinovia z našich obľúbených kníh. A to sa naozaj stalo - v našich snoch.

Želali sme si, aby táto neopakovateľná noc bola začiatkom mnohých ďalších kúzelných nocí strávených s knihou.

Miroslava Kučerová a Andrea Vallová

Dejiny Radošoviec - 2. časť - 16. a 17. storočie.

/Seriál článkov na pokračovanie/

Na konci stredoveku, koncom 15. stor. sa holičské panstvo, do ktorého patrili i Radošovce, dostalo do rúk šľachtického rodu Czoborovcov, ktorí tu potom sídlili takmer tri storočia, no po celý čas museli o panstvo zápasíť s inými feudálmi.

V roku 1526 sa odohrala bitka pri Moháči, kde početná, organizovaná a v Európe bezkonkurenčná osmanská armáda drvivo poráža uhorské vojsko. Uhorsko sa tak stáva na dlhých dvo sto rokov javiskom protitureckých bojov a od 17. storočia aj viacerých stavovských povstaní. Smrť bezdetného kráľa Ľudovíta II. priniesla zápas o uhorský trón medzi Ferdinandom Habsburským a najmocnejším šľachticom v krajine Jánom Zápoľským. Vypukla občianska vojna a do bojov o korunu sa aktívne zapája i uhorská šľachta, ktorá však sledujúc svoj osobný prospech prechádzala z jedného tábora do druhého. Za takejto situácie začala krajinu ohrozovať mocná osmanská ríša.

Zemský pán v Radošovciach Gašpar Czobor bol na strane Ferdinanda a v roku 1528 sa so svojou družinou zloženou z poddaných naverbovaných prevažne po dedinách a mestechách holičského panstva, zúčastnil obliehania Trenčianskeho hradu ako významnej Zápoľského pevnosti.

Zápoľský požiadal o pomoc tureckého sultána Sulejmana a tak turecké oddiely prenikli až po Viedeň a v roku 1530 až na západné Slovensko. Turci rabovali a plienili dediny a odviekli za Dunaj výše 50 tisíc nešťastníkov, ktorých predávali na trhoch s otrokmi.

Hrebene Malých Karpát s vybudovanou sústavou hradov zabránili prieniku Turkov na Záhorie, ktoré na rozdiel od iných častí krajiny zostáva relatívne pokojnou oblasťou. Z obsadených krajín Uhorska prichádzali na Záhorie utečenci najmä Chorváti, Srbi, Maďari a zemepáni ich usádzali v tunajších dedinách. V polovici 16. storočia našla útočisko na pansťve Branč a Holičskom panstve i sekta habánov – anabaptistov zo Švajčiarska a Tirolska.

Najväčší vlastník komplexu holičsko-šaštínskeho panstva, teda i Radošoviec, Gašpar Czobor nebol príkladným hospodárom, hoci po otcovi Imrichovi zdedil rozsiahle vlastníctvo. Gašpar po svojej smrti zanechal manželke Uršule Šarkanovej a piatim neploetým deťom množstvo dlžôb. Situáciu v rodine komplikovali zložité vlastnícke vzťahy a tiež fakt, že do rodiny sa priženil šľachtic pochádzajúci zo Srbska – pravoslávny Peter Bakič. Do sporov o holičské panstvo medzi vdovou Uršulou a Bakičovcami sa zamiešal aj hlavný župan turčianskej stolice a mocný magnát František Révaj, pretože si cenil hospodársky výhodnú polohu panstva a tiež to, že je pomerne bezpečné pred Turkami.

Peter Bakič medzitým odovdel a Uršula, aby zachránila aspoň časť majetkov pre svoje deti, rozhodla sa vydať za neho. V tomto vzťahu išlo najmä o majetky, ale vzájomné sympatie chýbali. Násilnícky Bakič Uršulu často hrubo urážal i bil. Nečakane však zomiera a dedičské spory vypukli opäť. Srbské služobníctvo odmieta uznať Uršulu za právoplatnú dedičku a tak prichádzalo ku krvavým zrážkam, i s tragickým koncom , medzi služobníctvom Bakičovcov a Czoborovcov.

Pre rozvadené šľachtické rody odrazu svitla

nádej na zmierenie, keď sa dvaja mladí ľudia Imrich Czobor a Angelína Bakičová priznali, že sa navzájom milujú a tak láska pomohla vyriešiť dlhotrvajúci spor. Obe strany dospeli k dohode a kráľovská komisia rozhodla v roku 1554, že jednotlivé obce, poddaní i pozemky sa rozdelia na dve časti.

Zaujímavý je zachovaný menoslov rozdelenia obyvateľov Radošoviec .

Poddaní Czoborovcov: Juro Stahalový, Filip Valový, Marcin Bartolový, Michal Švec, Tomáš Vaškový, Juro Filový, Marcin Knezový ... Poddaní Margity Bakičovej: Ján Cikora, Ján Bartolový, Ján Doročin, Mrázková, Jura Mozog ... Poddaní Angelíny Bakičovej: Martin Stahalový, Vaniek Panioch, Marciško... Poddaní Pavla Bakiča: Maitečka, Vavra, Šimek, Juro Valen-tík... Poddaní Anny Bakičovej: Ladislav Solivý, Jura Gregarový, Macek Rokyta...

I keď bolo Záhorie relatívne pokojnou oblasťou, vojnové udalosti predsa však ovplyvňovali život obyvateľstva a to zvýšením daní do štátnej pokladnice, povinnosťou odvádzat' naturálne príspevky pre vojsko a bezplatným budovaním obranných pevností. V tomto období bola základnou jednotkou na vyrúbenie poplatkov – porta. Pod portou /bránou/ sa rozumel sedliacky dvor s bránou , cez ktorú prejde voz so záprahom. Portálne súpisy vyhotovovali stoliční úradníci a potvrdzujú, že Radošovce boli v roku 1532 ľudnatým sídlom a patrili k najväčším obciam a to s 54 portami, z toho len 8 chudobných. Holič mal síce 99 port, ale takmer polovica neplatila, lebo boli chudobné. V roku 1536 boli Radošovce v porovnaní s väčšinou obcí celej Nitrianskej stolice opäť nadpriemerné, čo sa týka počtu port. V roku 1554 mali Radošovce asi 500 obyvateľov a na potoku Chvojnica stáli 4 mlyny. Nachádzali sa tu aj dve šľachtické kúrie. V súpise sa stretávame s početnou kategóriou obyvateľstva nazývaného želiari, alebo hošťáci.

Výročné trhy, nazývané jarmoky, sa tu konali na Nový rok a na sv. Juraja – 24. apríla.

Počas občianskej vojny a dlhej tureckej vojny sa rozšírilo zbojníctvo a lupiči vystrájali aj na Záhorí. Kanonická vizitácia zaznamenala, že v roku 1561 bol vyrabovaný a spálený kostol i viaceré domy. Kanonické vizitácie boli kontroly stavu a majetku farností, kláštorov a iných cirkevných ustanovzní, ktoré vykonával spravidla biskup.

Veľa neistoty a strachu pripravili poddaným aj

Fašiangy turíce veľká noc príde, kto nemá kožúška zima mu bude

Takto veselo sme si zaspievali, zatancovali a zabavili sa na fašiangovej tancovačke v materskej škole. Ešte naposledy sme sa obliekli do kostýmov krásnych princezien, odvážnych rytierov, čarodejníc, superhrdinov, než „basa“ stíchne. Vo fašiangovo vyzdobenej triede predškoláci privítali aj ostatné deti zo škôlky. Pani učiteľky pripravili pre deti doobedie plné tanca, zábavy a smiechu. Šikovní tanečníci zo zumba krúžku nám názorne predviedli, ako sa správne vlniť v latino rytme. Nevynechali sme ani obľúbenú Makarenu.

Sladkou odmenou bola potom pre deti pravá fašiangová pochúťka – smažené šišky s džemom. Len sa po nich zaprášilo!!!!

stavovské povstania v Uhorsku. V tomto období mestečko zažilo nielen svoje vzostupy ale aj úpadky. Príkladom skutočnosti, že to naši predkovia ozaj nemali ľahké, sú nasledovné zaznamenané fakty: Rok 1604 –

Bočkajovo povstanie podporované Turkami. Boč-kajovci sa nezdráhali zajať kresťanské obyvateľstvo a predať ho Turkom. Turci mali pri Skalici tábor na vyvýšenine a tá sa dodnes volá Turecký stôl. Mnohé mladé ženy a dievčatá peknej tváre a vzrastu skončili v istambulských háremoch. Počas tohto povstania Radošovce i Vieska ľahli popolom. 1605 – priester medzi Holičom a Senicou vyplienilo české vojsko.

1620 - v krají operujú povstalci Gabriela Betlena a striedajú sa tu s cisárskymi vojskami.

1623 – obliehaný Hodonín a sústredenie povstalcov v okolí Holiča a Skalice.

1627 – obec vyhorela do tla, okrem kostola.

1642 – sústredenie cisárskych vojsk v Skalici proti Švédom.

1645 – prenikanie Rákociho vojsk na Záhorie

1648 – koniec veľkého európskeho konfliktu trvajú-ceho 30 rokov

1663 – Radošovce vyplienené Turkami - rabovanie, odohnaný dobytok, ľudia zajatí.

1664 – škody v obci napáchané cisárskymi nemeckými vojakmi.

1683 – pobyt Thökölyho povstalcov, ľudia opäť prichádzali o majetok.

1699 – koniec vojny s Turkami podpísaním mieru v Karlovaci

1703 – 1711 – pobyt povstaleckých kurucov a cisárskych labancov počas povstania Františka II. Rákociho.

Treba spomenúť, že poddaní Uhorska boli povinní ubytovávať cisárskych vojakov aj s ich rodinami, vydržiavať ich, prípadne aj s jazdeckým koňom, čo bolo spojené s mnohými materiálnymi ťažkosťami. Nasledujúce roky boli v znamení kuruckých výpadov na Moravu a odvetných akcií cisárskych oddielov a moravskej milície a najvci si pritom vytrepali obyvatelia našich dedín ležiacich v pohraničnej oblasti. Kurucká vojna sa skončila v roku 1711 zložením zbraní pri Satmári.

Podľa Ivana Mrvu spracovala Miroslava Kučerová

Spoločenstvo detí a mládeže Rodzina veseuá

Naše spoločenstvo detí a mládeže pri Rím.- kat. farskom úrade v Radošovciach

„ Rodzina veseuá “ nacvičilo v roku 2011 diva-delnú hru s názvom: Obeť spovedného tajomstva. Jej premiéra sa uskutočnila v nedeľu 9. októbra 2011 v Kulturnom dome v Radošovciach.

Týmto svojim príspevkom by sme chceli informovať spoluobčanov prostredníctvom nášho obecného periodika o divadelnej šnúre, ktorú sme prešli s našou divadelnou hrou.

Povzbudení úspešnou premiérou sme prijali via-ceré pozvania kňazov, ktorí sa zúčastnili tejto našej premiéry, alebo sa o nej dopočuli a na základe priaznivého odporúčania nás pozvali hosťovať do svojich farností.

Prvý reprízu 28. januára 2012 sme mali v aule kňazského seminára v Bratislave, kde nás pozval rektor kňazského seminára Daniel Ižold. Pred-stavenie sme hrali pre bohoslovcov miestneho kňazského seminára, teda budúcich kňazov, pre ktorých mal dej poučný charakter.

Náš divadelný príbeh sme tvorili podľa knihy s rovnomenným názvom, ktorú podľa skutočnej udalosti napísal páter Jozef Spilmann zo spoločnosti Ježišovej. Dej sa odohráva v r. 1888 v ju-hofrancúzskej dedine St. Victoire. Miestny kostolník Artúr Lózer, prekvapí v kancelárii farského úradu farára Františka Montmoulina, ako počíta peniaze. Ide o zbierku na stavbu novej nemocnice. To však vôbec neprekáža kostolníkovi v tom, aby počas toho, ako presvedča farára o svojej bezúhonnosti, v duchu spriadal plány, ako sa zmocniť peňazí. Miesto kostolníka zobral len preto, že nič lepšie ne-našiel. Inak pohrdal všetkým, čo s náboženstvom súviselo. Hriešna túžba po peniazoch ho nezastaví ani pred vraždou, ale dokonale premyslený plán mu naruší vlastné svedomie, o ktorom bol pre-svedčený, že ho už dávno nemá. Nasleduje náhle rozhodnutie vyspovedať sa, avšak bez skutočnej ľútosti a pokánia. Kňaz napriek nedokončenej spovedi chráni túto sviatosť a jeho hrdinská obeta nakoniec zachráni nielen Lózera, ale všetkých, ktorí pohrdali sviatosťou zmierenia.

Správa o činnosti kynológa Poľovného združenia Radošovce

Rok 2011 sa stal pre naše poľovné združenie po stránke kynológie, výberu a výcviku psov, dá sa povedať, šťastným. Naše PZ si vystačilo počas roka, čo sa týka dohľadávania zverí, poľovačiek, ako i tmenia škodnej s vlastnými psami a stalo sa i to, že sme mali možnosť pomáhať i okolitým PZ. Čo sa týka výchovy a výcviku psov, dosiahli sme vysoké ohodnotenie od Okresnej organizácie, ale i od Slovenského poľovného zväzu Bratislava. Ďalej od okresných organizácií Trnava, Šaľa, Senica, kde nás psíky nášho PZ reprezentovali a tým robili dobré meno nášmu PZ ale i obci Radošovce. Naše psy sa počtom bodov a umiestneniami na popredných miestach stávali stredobodom pozornosti a to nielen na skúškach, výstavách, ale i na podujatiach poľovníckych slávností v Holičí a Kopčanoch. Ukázali sa i pri prednáškach v škole, v škôlke a na rôznych stretnutiach s mládežou a deťmi, kde dokázali, že sú pomocníci, terapeuti, ale i zabávači a svojimi výkonmi zaujali a priviedli k úsmevu mladých

Pri našich vystúpeniach sme cítili, že nielen bohoslovci a kňazi, ale aj všetci diváci, pre ktorých sme hrali toto predstavenie, mali možnosť vnímať význam a zmysel pokánia.

Nasledovali ďalšie farnosti, v ktorých sme vystupovali:

VINIČNÉ – 5. február 2012, kde nás pozval náš bývalý kaplán Štefan Alberty, teraz farár vo Viničnom.

ZÁVOD – 25. február 2012, kde nás pozval náš rodák, teraz farár v Závode Peter Kudláč.

DUBOVÁ – 26. február 2012, kde sme prijali pozvanie od nášho ďalšieho rodáka Pavla Flajžika, teraz farára v Dubovej.

KAPLNA – 3. marec 2012, kde nás pozval miestny pán farár Lubomír Sloboda.

ŠTEFANOV – 4. marec 2012, kde sme prijali pozvanie od nášho bývalého kaplána, teraz farára v Štefanove Mariána Meňuša.

SKALICA – 11. marec 2012, kde nás pozval pán dekan Roman Stachovič.

Napriek vážnosti spracovanej témy, mali diváci aj priester na úsmev, o ktorý sme sa postarali výberom i výkonom hercov, ktorým roly sedeli ako uliate. K vŕiahnutiu do deja napomáhali dobové kostýmy, s ktorými nám pomohli šikovné krajčírky a tiež nové kulisy, ktoré dodali všetkému ten správny tón.

V závere nášho príspevku ďakujeme všetkým, ktorí nám akokoľvek pomohli pri premiére, (s kos-týmami, kulisami a pod.) ale tiež tým, ktorí nám pomohli s prepravou hercov i kulís na jednotlivé vystúpenia.

Nech Vás všetkých odmení dobrotivý Boh. Touto našou divadelnou hrou chceme poukázať, že mladí majú aj dnes záujem hrať divadlá a aj takouto formou šíriť skutočné hodnoty, ako sú zmierenie, odpustenie a pod.

Tých, ktorí našu hru doteraz nemali možnosť vidieť a chceli by, môžeme potešiť tým, že na jeseň sme pozvaní hrať do farností: Koválov, Dojč, Kátlovce a Cífer.

Silvia Kudláčová

operovaný, jedného psa dopíchali osy a prišli sme o sučku nemeckého dlhosrstého stavača ARYES VINIŠOV, ktorá musela byť utratená pre nevylicie-iteľnú chorobu. Bola víťazkou jesenných skúšok stavačov, vodnej práce, farbiarskych skúšok. Vo všestranných skúškach stavačov v Rišutách u Prahy ako jediná dokázala poraziť 21 českých i nemeckých psov. Ako perličku uvádzam účasť na jednej ekologickej akcii, kde sme za pomoci našich psov spolu s ochrancami prírody nazbierali 30 vriec odpadkov. Naši psy povynášali z jazera obrovské množstvo fliaš, polystyrénov, plechoviek a iného odpadu, ktorý vládali uniesť. Takto sme verejnosti ukázali, koľko práce môže urobiť pes, aj mimo poľovníckych povinností.

Nakoniec by som chcel popriať môjmu nástupcovi pánovi Budovičovi, aby sa mu funkcia kynológa stala koničkom.

Kynológ Ján Pekar (2011)

Peter Mihálik – športový profil.

Peter Mihálik sa narodil 30. septembra 1976. Od detstva hrával futbal za Radošovce, neskôr prešiel mladším i starším dorastom v Senici, kde si zahral najvyššiu súťaž v tejto mládežníckej kategórii. V roku 2001 si jeho výkony všimli na západe Čiech a to vo FK Chmel Blšany, ktoré hrávali v tom čase v najvyššej súťaži na čele so známym trénerom Miroslavom Beránkom. Peter sa teda vybral ukázať svoje futbalové schopnosti. Tími futbalovými miestnymi „chmeliarov“ aj presvedčil, ale cítil, že v porovnaní s ostatnými spoluhráčmi to kondične nie je ono. Beránek mu odporučil dobehnúť resty a za pol roka, aby sa prišiel ukázať. Už to však nestihol Osudným sa mu stalo ráno 21. júla 2001. Cestou autom na tréning z Radošovíc do Senice sa motorové vozidlo po náraze pákrát otočilo a Peter skončil v poli. Po chvíľkovej indispozícii zistil s hrôzou, že si necíti nohy.

Po úraze nasledoval pobyt v Národnom rehabilitačnom centre v Kováčovej. „Začiatky boli mimoriadne ťažké, keď si človek sadne do vozíka a uvedomí si, že je to už natrvalo ... hoci stále živí v sebe nádej, že možno“, spomína Peter na tieto ťažké chvíle. Absolvoval teda rehabilitáciu a pomaly sa začal zaujímať, ktorý šport by mu mohol nahradiť obľúbený futbal. Po prvých poku-

soch s guliarmi zistil, že táto disciplína nie je pre neho, pretože posilňovňa veľmi neobľubuje. Skúsil teda vozičkársky basketbal, avšak ten nemal u nás vtedy perspektívu. Vyskúšal si teda stolný tenis s paralympionkmi Jánom Riapošom a Rastislavom Revúckym. Začal intenzívne trénovať a zúčastňoval sa prvých súťažných zápasov. Vtedy spoznal súčasného tímového partnera Andreja Meszároša, ktorého o rok skôr tiež postihol podobný osud po autonehode. Dnes je to jeho nielen výborný spoluhráč, ale s Rastom Revúckym aj najlepší kamarát. Nezanedbateľná je i pomoc jeho rodiny, ktorá vždy stojí pri ňom.

V roku 2005 prišiel prvý úspech na medzinárodnom turnaji v Budapešti, keď v súťaži družstiev vybojoval spolu Meszárošom bronz a medzi jednotlivcami skončil štvrtý. Nasledovali ďalšie turnaje a víťazstvá. Vyhrali aj napríklad tímovú súťaž Slovakia Open Piešťany, trikrát triumfoval v individuálnej súťaži turnaja Poland Open vo Vladislavove. V začiatkoch si cesty na turnaje hradil sám. Intenzívne mu pomáhal klub ŠK Žarnovica, ktorého je členom a trénuje ho Ľuboš Dobrotka. V roku 2007 na ME v Kranjskej Gore získal štvrté miesto a aj to mu pomohlo k účasti na Paralympiáde 2008 v Pekingu, kde sa umiestnil na neuveriteľ-

nom piatom mieste. Z Číny si priviezol fantastické zážitky a spomína na perfektnú organizáciu, krásnu atmosféru, spoznávanie nových ľudí a tiež športov. Okrem športového diania ho najviac uchvátil Čínsky múr a to, že sa mohol kúsok po ňom previezť. O rok neskôr získal svoju prvú „veľkú“ medailu a to striebornú na európskom šampionáte v Janove a pridal i štvrté miesto v tímovej súťaži. V Kórei 2010 získal štvrté miesto, avšak v nemeckom Bayreuthe zdolal čínskeho svetového šampióna z Kórey. To mu nielen zdvihlo herné sebavedomie, ale posunulo aj nahor v rebríčku. Z ME v Splitte 2011 si veľmi cení tretie miesto v súťaži družstiev, ktoré získal spolu s Andrejom a individuálne skončil štvrtý. Vlni sa tiež zúčastnil turnaja British Open v anglickom Sheffielde. Na začiatku marca 2012 absolvoval turnaj v Egeri a čakajú ho turnaje Lignano, Slovakia Open, Slovenian Open a spoločné reprezentačné sústredenia. Nominácia na tohtoročnú paralympiádu v Londýne je uzatvorená a Peter v nej samozrejme nechýba. Jeho veľkým želaním je získať na nej medailu, pretože je toho názoru: „že športovec by si mal klásť len tie najvyššie ciele.“

So stolným tenisom, podobne ako jeho spoluhráči, už prešiel riadny kus sveta. Peťovým životným krédom je: „Žiť život naplno.“

Miroslava Kučerová
prevzaté z denníka Šport, skrátene.

ŠK Natabak Vieska

Združenie ŠK NATABAK Vieska oficiálne vzniklo 29.12.2008 ako reakcia „mladých“ nadšencov z Viesky, ktorí si dali za cieľ skvalitniť multifunkčné ihrisko a jeho okolie v časti Vieska postavené v r. 2006 na športové účely s ťažiskom na hokejbal, organizáciu kultúrnych a športových podujatí v obci. V súčasnej dobe má združenie 22 aktívnych členov

Úpravy na ihrisku začali ešte pred oficiálnym zaregistrovaním združenia a do dnešnej doby sa podarilo zrealizovať viacero významných úprav ihriska a okolia, ako kompletne oplatenie ihriska, jeho neskoršie osadenie plnohodnotnými hokejbalovými mantinelmi, výstavba prístrešku, detských preliezok a ďalšie terénne úpravy okolia.

V roku 2011 sa tiež podarilo vybudovať kompletne osvetlenie ihriska. Z kultúrnych a športových podujatí je to najmä organizovanie tradičných hodových tanečných zábav, ale i hokejbalových turnajov s účasťou mužstiev okolitých dedín. V roku 2012 plánuje ŠK NATABAK tiež zorganizovať hokejbalový „Pouličný“ turnaj mužstiev z Radošovíc a Viesky

Nakoľko hokejbal ako kolektívny šport

získava čoraz viac na popularite ako mladší brat ľadového hokeja, združenie ŠK Natabak vytvorilo hokejbalový tím pod názvom NATABAK Vieska a už piaty rok je pravidelným účastníkom Oblastnej hokejbalovej ligy Lopašov, ktorá má za sebou šesťročnú históriu. Počas pôsobenia v OHL od r. 2007 (v sezóne 2007/2008 - 5. miesto, 2008/2009 - 6. miesto) sa im tretím rokom podarilo uplatniť staré príslovie „...do tretice všetko dobré“ a v ročníku 2009/2010 získalo mužstvo NATABAK Vieska „double“ titul pre víťaza základnej časti a taktiež titul majstra OHL Lopašov po nadväbovej Play off časti.

V sezóne 2010/2011 sa na výsledkoch mužstva podpísali mnohé zranenia opôr mužstva a aj preto bolo celkové 5. miesto objektívnym obrazom konečnej tabuľky OHL.

Nadviazať na výborné výsledky sa opäť podarilo v nedávno skončenej sezóne 2011/2012. Mužstvu NATABAK sa po posilnení zostavy skúsenými hráčmi hokejbalu podarilo získať v poradí druhý vytúžený titul majstra OHL Lopašov, keď po základnej časti vstupovalo do bojov Play off z tretieho miesta.

V semifinálových bojoch si poradil NATABAK z rivalmi z Oreského celkovo 2:1 na zápasy a vo finále prevýšil mužstvo Chropova v sérii hranej na dva víťazné duely po výsledkoch 12:9 a 8:6.

Viac info je možné si tiež pozrieť na webovej stránke združenia na adrese: www.sknatabak.weblahko.sk

Peter Kudláč

Bežci bilancovali r. 2011

Výborné výsledky dosiahli Radošovčania Jozef Chrenka, Miroslav Mikula, Eduard Baumgartner a Miroslav Mikúš.

V januári sa v Gbeloch konalo slávnostné vyhodnotenie celoročnej súťaže Moravsko-slovenského pohára a Grand prix Záhorie, ktorého súčasťou je aj náš beh Beh k Radošovským vinohradom, (jeho 5. ročník sa pripravuje na 25.8.2012). Vynikajúce výsledky v týchto dvoch súťažiach dosiahli aj bežci z Radošovíc, hlavne vo veteránskych kategóriách. Bežalo sa 32 závodov, do Mor.-slov. pohára sa počítalo 31 najlepších závodov a do GP Záhorie 22 najlepších.

Výsledky „Moravsko-slovenský pohár“: 50 -59 r. - 3. Jozef Chrenka, 4. Miroslav Mikula, 9. Eduard Baumgartner, 53. Anton Rajčák, 116. Ján Pavlík, 60 – 64 r. - 8. Mikúš Miroslav.

„Grand Prix Záhorie“: 1. Jozef Chrenka, 2. Miroslav Mikula, 4. Eduard Baumgartner, 24. Anton Rajčák, 43. Ján Pavlík.

Za účasti bežcov, organizátorov jednotlivých závodov, starostov, zástupcov verejnej správy z českej republiky a slovenskej republiky a čestných hostí boli dekorovaní najlepší bežci, prví traja z každej kategórie, medzi ktorými boli aj vytrvalci z Radošovíc Chrenka a Mikula.

Slávnostnej udalosti sa zúčastnil aj starosta obce Radošovce Ing. Vladimír Kočárik, ako aj bežci bežeckého klubu Radošovce.

Po oficiálnej časti pokračoval slávnostný večer reprezentačným plesom so skvelou atmosférou až do neskorých ranných hodín.

Za BK Radošovce - Eduard Baumgartner